

Марченко А.А.

*кандидат педагогічних наук,
Криворізький педагогічний університет*

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В СИСТЕМІ ОСВІТИ

Стан розвитку цивілізації сьогодні спирається на інтенсивне використання інформації, яка є найважливішим ресурсом суспільства та пов'язана зі стрімко зростаючими технічними характеристиками інноваційних систем, які мають якісно нові перспективи застосування. Для сучасної освіти характерні процеси переходу до нового високоавтоматизованого інформаційного суспільства, головним завданням якого є накопичення, збереження, обробка, передача та використання інформації новітніми технологічними засобами. Із цією метою, у навчальний процес вищого навчального закладу цілеспрямовано включають новітні засоби навчання, насамперед ті, що викликають у студентів сенсомоторні стимули і слугують предметною підтримкою в організації пізнавальної діяльності майбутніх учителів.

Мета дослідження – обґрунтувати перспективи розвитку інформаційних технологій в системі освіти.

Задачі дослідження: 1) здійснити структурний аналіз феномена «Перспективи розвитку *інформаційних технологій в системі освіти*»; 2) уточнити поняття «технологія», «освітні технології» у контексті започаткованого дослідження.

Термін «технологія» походить із грецьк. «*techné*», що означає майстерність, мистецтво, ремесло та «*logos*» – слово, вчення. У буквальному перекладі означає «мистецтво навчання» [1]. Проте, досить довгий час лексема «технологія» використовувалася в рамках сфери промисловості й виробництва. Тут технологією, зазвичай, називають процес переробки вихідного матеріалу з метою одержання «на виході» продукту із заздалегідь заданими властивостями. Найчастіше «технологія» трактується як «сукупність методів обробки, виготовлення, зміни стану, властивостей, форми сировини, матеріалу або напівфабрикату, здійснюваних у процесі виробництва продукції». Іншими словами, у технології знаходять висвітлення методи, застосовувані в процесі зміни вихідного продукту з метою надання йому необхідного виду і якості. При цьому технологія слугує проміжною ланкою між наукою й виробництвом.

Слід підкреслити ознаки технології, а саме: поділ процесу на взаємозалежні етапи; координоване й поетапне виконання дій, спрямованих на досягнення шуканого результату; однозначність виконання включених у технологію процедур і операцій, що є неодмінною й вирішальною умовою досягнення результатів, адекватних поставленої мети.

Аналіз педагогічних теорій, присвячених проблемі якості освіти, засвідчує, що технологія завжди передбачає алгоритм діяльності, чітку послідовність операцій із використання необхідних засобів та інструментарію за певних

умов. Передумовами їх застосування є запрограмованість процесів, окресленість кінцевих властивостей передбачуваного продукту, засобів його створення, цілеспрямоване моделювання умов їх здійснення, а також, як результат, реальне функціонування цих процесів. Технологічний підхід до навчання має на меті конструювання навчального процесу на підставі заданих вихідних настанов, зокрема, освітніх орієнтирів, цілей і змісту навчання. Проте, не є тотожним алгоритму діяльності чи методиці. Вхідні до технології процедури, операції щодо здійснення того чи того головного процесу або його окремих етапів є такими собі опорними дидактичними засобами, що забезпечують у єдності рух суб'єкта навчання до заданих цілей.

Освітні технології відображають загальну стратегію розвитку освіти, загального освітнього простору, їхнє призначення – прогнозування розвитку освіти, його конкретне проектування та планування, передбачення результатів, а також визначення стандартів, відповідних освітнім цілям. Прикладами освітніх технологій є концепції освіти, освітні системи, парадигми. Навчальна технологія – поняття близьке, але не тотожне й підпорядковане поняттю «педагогічна технологія». Воно відбиває шлях освоєння конкретного навчального матеріалу в межах відповідного навчального предмета, теми, питання. Технологію навчання трактують як галузь застосування системи наукових принципів до програмування процесу навчання й використання їх у навчальній практиці з орієнтацією на детальні цілі навчання, які допускають їх оцінювання. Дидактичні технології зорієнтовані більшою мірою на особистість того, хто навчається, а не на предмет вивчення, на перевірку вироблених методів і технік навчання в ході емпіричного аналізу й широкого використання аудіовізуальних засобів.

Комп'ютерні технології традиційно розглядаються як підвид інформаційних технологій, проте мають самостійне значення й визначене місце в колі сучасних засобів інтенсифікації навчального процесу, де провідне місце посідає комп'ютер. Аналіз існуючих теоретичних підходів до трактування поняття «інформаційні технології» дозволяє стверджувати, що найчастіше в його основу покладається ідея обов'язкового використання спеціальних технічних засобів обробки даних та їх автоматизації.

Інформаційні технології небезпідставно відносять до інноваційних педагогічних технологій, а це означає, що такі технології не лише забезпечують потужну технічну підтримку навчально-пізнавального процесу, а вбудовують у педагогічні системи сучасні інформаційно-комунікативні засоби навчання. Інформаційні технології є підґрунтям сучасних інтерактивних технологій навчання, що зумовлюють режим діалогу користувача й навчальної програми. Адаптація структури діалогу до індивідуальних характеристик того, кого навчають, дає можливість здійснювати корекцію навчальних дій з урахуванням поточного психологічного стану користувача, що позитивно впливає на навчальний процес в цілому, та є вирішальним чинником досягнення основних цілей освіти.

Використання нових інформаційних технологій призводить до визначальних змін в структурі педагогічної системи. У зв'язку з цим необхідно чітко розуміти роль інформаційних технологій в учбовому процесі й перспективи їх використання.

Список використаних джерел:

1. Енциклопедія освіти / Акад. пед. наук України; головний ред. В. Г. Кремень. – К.: Хрінком Інтер, 2008. – 1040 с.

Омельяненко В.В.

аспірант,

Класичний приватний університет

ФОРМУВАННЯ ЦІННІСНИХ УСТАНОВОК МАЙБУТНІХ БАКАЛАВРІВ З ПРАВОЗНАВСТВА НА ДОМІНАНТУ МОРАЛЬНО-ЕТИЧНОГО СТИЛЮ ЮРИДИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

За підсумками теоретичного аналізу проблеми формування професійно-етичної компетентності майбутніх бакалаврів з правознавства у процесі фахової підготовки можна зробити наступні висновки. У межах функціонального аналізу досліджуваного феномена з'ясовано: компетентнісний підхід є тією принципово важливою, концептуальною основою кардинального оновлення й модернізації правничої освіти, спрямованою на формування цілісної системи універсальних знань, умінь і навичок, а також самостійної діяльності й особистісної відповідальності суб'єктів навчання. З огляду на це, етично орієнтована педагогіка розвитку повинна бути зорієнтована на активність майбутнього правознавця у навчанні, зумовлюючи внутрішню детермінацію його професійно-етичної поведінки й діяльності у контексті духовно-моральної парадигми.

Оптимальним шляхом для реалізації цього завдання вважаємо розвиток правового мислення як внутрішньої константи фахової діяльності правника-професіонала.

Правове мислення є специфічним видом професійного мислення та відрізняється правовою площиною, у якій фахівець пізнає й аналізує правові явища. Предметом правового мислення постають правові явища, поняття, категорії, а їх зміст завжди виражатиметься у юридичній формі, зокрема: відображення правової дійсності, обробка та засвоєння правової інформації, участь в упорядкуванні та організації правових відносин, осмислення і тлумачення правових норм, прогнозування наслідків своїх дій та ін.

Тому одним із ключових пріоритетів у процесі формування професійно-етичної компетентності майбутніх бакалаврів з правознавства у фаховій підготовці виступає розвиток правового мислення як особливого, поетапного виду інтелектуально-творчої діяльності у правотворчості і правозастосуванні,